

Cha Và Tôi

Người dịch : Hàn Thuỷ Giang

Truyện ngắn của Thụy Điển

Hồi mười tuổi, tôi còn nhớ một buổi chiều chủ nhật, cha dắt tay tôi đi bộ vào rừng nghe chim hót. Cha con tôi vẫy tay tạm biệt mẹ, mẹ ở lại nhà chuẩn bị bữa tối, vì thế không thể đi cùng hai cha con. Mặt trời rực rỡ và ấm áp, hai chúng tôi sải bước chân trên đường. Chúng tôi không coi việc nghe chim hót là quá quan trọng, mặc dù tiếng nhạc thánh thót ấy luôn là một thứ gì đặc biệt và bất thường.

Cha và tôi đều là những người nhạy cảm. Chúng tôi quen với rừng và những sinh vật sống trong nó, bởi vậy nên không thấy nóng lòng chút nào. Mà cũng vì lúc ấy là một buổi chiều chủ nhật và cha được rỗi rãi. Chúng tôi đi men theo đường xe lửa, những người khác thì không được phép thế đâu, nhưng cha công tác bên ngành đường sắt nên được phép. Theo lối ấy, chúng tôi đi thẳng vào rừng, không phải vòng vèo. Khi ấy có một con chim cất tiếng hót và ngay tức thì, tất cả những con còn lại cũng hót vào bản giao capital rừng xanh. Chúng chiêm chiếp trong những bụi cây, loài chích bở giậu, loài hét, chích bông. Lúc bước vào rừng, chúng tôi nghe thấy tất cả âm thanh liu riu phát ra từ những loài côn trùng nhỏ bé. Trên mặt đất, loài cò chân ngỗng bò ngổn ngang một lớp thật dày, đám cây bu-lô đã thay lá mới, những cây thông như trẻ lại, đâm chồi xanh non. Và nơi nơi ngập tràn một mùi hương dễ chịu. Chỗ đất phủ rêu đang bốc lên những sợi hơi nước mỏng manh, bởi vầng dương đang tung xuống từng chùm nắng. Ở khắp nơi đều sống động ồn ào. Những con nghề bay ra khỏi tổ những con ruồi nhuế lượn vòng trên đất ẩm ướt. Những con chim bắt chợt bay ra từ bụi cây tốp ruồi rồi lại bay vào. Bất đồ một đoàn tàu hoả chạy qua, chúng tôi tránh giạt xuống vệ đường. Cha đặt hai ngón tay lên mũ chào người lái tàu, người lái tàu chào lại và giơ tay vẫy vẫy. Vạn vật như đều chuyển động. Lúc chúng tôi đi trên những thanh tà vẹt, lớp nhựa trải đường chảy mềm ra dưới ánh nắng mặt trời, dâng lên nhẹ nhẹ một hương vị pha trộn từ mọi thứ, mùi dầu máy và hương hoa hạnh, mùi nhựa đường cùng hương cây thạch nam.

Chúng tôi sải bước theo những thanh tà vẹt để tránh lớp đá lổn nhổn khó đi và làm hỏng đế giày. Hai thanh ray tàu bóng loáng trong nắng. Chúng tôi đi qua, ở hai bên đường những cột dây điện báo kêu o o.

Vâng! quả là một ngày đẹp trời. Bầu trời trong sáng đến tận cùng, không một gợn mây, theo lời cha thì không thể có một điều gì xảy ra trong một ngày như thế này. Lát sau chúng tôi tới một cánh đồng lúa mạch nằm bên phải đường tàu. Ở đây, một người nông dân chúng tôi quen biết vỡ hoang một khoảng đất để trồng trọt, lúa mạch mọc đầy, đều đặn, cha ngắm nhìn vẻ hiều biết, và tôi có thể cảm thấy rằng người hài lòng. Tôi không biết nhiều về điều ấy bởi tôi sinh trưởng ở thành phố. Rồi đó, chúng tôi qua một chiếc cầu bắc ngang dòng suối. Dòng suối này quanh năm ít nước, nhưng sao bữa nay lại đầy ắp. Hai cha con nắm tay nhau để khỏi bị trượt xuống qua khoảng trống giữa các thanh tà vẹt. Từ đó đến chỗ ở xinh xắn của người gác ghi cũng không xa. Chỗ này chìm

lấp giữa màu xanh của rừng . Gần ngôi nhà có những cây táo và họ mời hai cha con tôi uống sữa . Cha con tôi ngắm nhìn đàn gà, lợn, vườn cây ăn quả trĩu đầy hoa , rồi lại tiếp tục ra đi Chúng tôi muốn tới bên dòng sông , ở đó cảnh đẹp hơn bất cứ chốn nào. Dòng sông có một điều gì đó đặc biệt, vì lẽ dòng nước này đã từng chảy qua ngôi nhà xưa cũ của cha. Chúng tôi không bao giờ muốn quay về trước khi tới được đó , và như mọi lần, lần này cha con tôi đã tới cũng không còn xa mấy, nhưng chúng tôi không tới ga . Cha nhìn quanh kiếm tìm những dấu vết xưa cũ còn lại. Người nghĩ ngợi lung tung. Chúng tôi dừng lại bên bờ sông, dòng nước chảy menh mông

và hiền hoà dưới ánh nắng mặt trời , những hàng cây lá um tùm đứng trên đê soi mình xuống nước tĩnh lặng . Tất cả thật mát mẻ và trong sáng. Một làn gió khe khẽ lướt qua từ những cái hồ trên cao. Chúng tôi trèo xuống vệ đê và đi một đoạn dọc theo mép nước. Cha chỉ cho tôi những chỗ ngồi câu cá . Khi còn là một cậu bé, cha thường ngồi trên những tảng đá kia suốt ngày chờ cá Pecca. Thường thì cũng chẳng mấy khi cá cắn câu , nhưng những ngày như thế thật vui và dễ chịu .

Giờ thì người không còn thời gian nữa . Chúng tôi chơi đùa một lát bên dòng sông, quăng những mảnh vỏ cây xuống dòng nước đang trôi xa dần , ném những mẩu đá xem ai xa nhất. Cha và tôi , tự nhiên thấy vui vẻ và khoan khoái . Nhưng rồi một lát sau cũng thấy mệt . Chúng tôi nghĩ thế là đủ và bắt đầu quay về nhà. Lúc ấy, trời bắt đầu sập tối. Khu rừng như khác lạ . Dĩ nhiên ánh sáng vẫn chưa tắt hẳn, nhưng bóng đêm đã len lỏi khắp mọi nơi. Hai cha con rảo bước . Có thể mẹ đang nóng ruột chờ bên bữa tối. Mẹ vốn luôn lo ngại một điều gì đó có thể " xảy ra, dù cho chẳng có gì hết. Vì hôm ấy là một ngày rục rờ mà. Tất cả mọi thứ đã hiện ra như nó nên thế và cha còn lồi thọc hải lòng với chúng . Trời càng lúc càng tối hơn , những hàng cây trở nên kỳ ảo . Chúng đứng nghiêm và lắng nghe thanh âm dội lên từ dưới chân chúng tôi , cho dù chúng chẳng hề hay biết chúng tôi là ai . Có một con đom đóm lập loè trong tán lá . Nó nằm đó , trong bóng đêm và liếc nhìn chúng tôi. Tôi nắm chặt tay cha , nhưng người hình như không nhận thấy thứ ánh sáng kỳ lạ ấy , người vẫn cắm cúi đi. Lúc chúng tôi quay về tới chiếc cầu bắc qua dòng suối thì trời đã tối hẳn .

Phía dưới , dòng suối gầm gào như thể muốn nuốt chửng hai cha con, như thể mặt đất mở ra dưới chân hai người. Chúng tôi thận trọng bước qua những thanh tà vẹt nắm chặt tay nhau để khỏi lỡ chân ngã xuống . Tôi nghĩ ,chắc cha sẽ bế tôi lên qua dòng suối, nhưng người chẳng nói nửa lời. Tôi cho rằng người muốn tôi phải giống như người , không nghĩ ngợi vẫn vơ gì về dòng suối. Chúng tôi lại đi. Cha bình thản đi trong bóng đêm, chân bước đều đặn, không nói gì. Người đang nghĩ về những gì thuộc riêng người . Tôi không thể hiểu tại sao người lại bình thản như vậy , khi mọi vật xung quanh đều có vẻ gì ma quái. Tôi nhìn xung quanh kinh hoàng , chẳng có gì ngoài bóng tối khi ấy bóng đêm sẽ theo hơi thở chui vào người, và như thế tôi nghĩ thực nguy hiểm. Người ta sẽ chết ngay . Tôi hoàn toàn nhớ rõ những suy nghĩ như thế vào lúc ấy . Đường tàu chạy trên một dải đê rất dốc, nó chạy hút vào bóng đêm. Đám cột điện báo đứng thẳng , vươn lên bầu trời đầy vẻ ma quái, nó lăm bằm từ phía sâu trong , như thể có ai đó đang độc thoại , hướng xuống trái đất . Những cục sứ trắng trắng ngời trên đó hoảng hốt, co mình vì sợ hãi và đương lắng nghe. Tất cả đều sờn da gà . Chẳng có gì là thực, chẳng có gì là tự nhiên , tất cả đều huyền bí. Tôi đi nhanh lại bên cha thì thào:

- Tại sao trời tối lại đáng sợ thế?
- Không, bé con. Chẳng có gì đáng sợ. - Cha nói và nắm lấy tay tôi.
- ôi cha. Nhưng nó thực đáng sợ.
- Không! Con không được nghĩ như thế . Cha con mình đều biết là có Chúa , đúng thế không ?

Tôi cảm thấy sao qua đơn độc , sao bị bỏ rơi phũ phàng. Thật lạ lùng khi chúng tôi lại không giống nhau trước đêm tối. Và lạ lùng hơn nữa khi điều cha nói chẳng giúp được gì, chẳng ngăn được cơn sợ hãi trong tôi .

Không, ngay cả khi cha nói Chúa sẽ cứu giúp , ý nghĩa về Chúa cũng đã làm tôi sợ hãi . Không sợ hãi sao được khi hình dung ông ta ở tất cả mọi nơi trong bóng đêm. Ở kia, trong tán lá cây, và kia nữa bên trong những cột điện báo đang thì thào, thì thào, có thể đây là ông ta cũng nên , tràn ngập tận đâu đâu. Thế nhưng tất cả mọi người, ai cũng như ai , không bao giờ có thể nhìn thấy ông ta .Chúng tôi bước đi lặng lẽ,mỗi người theo đuổi một ý nghĩa riêng. Trái tim tôi tù túng như thể bóng tối đã len vào và đang bóp chặt nó. Khi ấy, lúc tới chỗ ngoặt, bỗng nhiên chúng tôi nghe thấy một tiếng động khủng khiếp phía sau lưng . Chúng tôi cũng giật mình ra khỏi những suy tư . Cha tôi vội tôi xuống vệ đê và người ôm chặt lấy tôi . Một đoàn tàu lao qua, một đoàn tàu màu đen , ánh sáng hắt ra từ tất cả các toa khi nó lao qua ra rít lên. Đây có thể là cái gì nhỉ ? Bởi giờ này không thể có một đoàn tàu nào qua đây. Chúng tôi nhìn hút theo nó, kinh hoàng. Cái nôi hơi thở hồng hộc trên chiếc đầu máy kèn càng, nó ngoạm nuốt lừng xẻng than, và những lia lửa bắn ra toé toé trong đêm. Khủng khiếp quá! Gã lái tàu đứng bất động, tái nhợt, mắt mở trừng trừng như hoá đá . Cha không hề nhận ra hắn ta, không biết hắn là ai.Hắn nhìn ra phía trước như thể hắn đang lái thẳng vào bóng đêm, mất hút trong đêm tối bất tận .

Giật mình và thở hổn hển vì sợ hãi, tôi nhìn theo quái tượng kia. Nó đã bị bóng đêm nuốt chửng . Cha giúp tôi trèo lên đường ray và cả hai vội vã về nhà.

Người làm bầm : " Kỳ lạ quá! Mình cứ tự hỏi tàu nào thế nhỉ? Tay lái tàu mình cũng không biết nốt ! "

Rồi cha không nói thêm câu nào nữa . Toàn thân tôi run lẩy bẩy. Đây là cái đã dành cho tôi. Tôi đoán ra nó có ý nghĩa gì. Nó là tất cả nguồn cơn sợ hãi sẽ xâm chiếm tôi, tất cả những gì không thể hay biết, đến cha cũng không biết, và cũng không thể bảo vệ tôi thoát khỏi chúng . Thế giới này sẽ dành cho tôi như thế , cả một kiếp sống xa lạ tôi sẽ phải sẻ chia , nó chẳng giống cuộc đời cha chút nào, chẳng giống cuộc đời của bao người khác , bình thường và rõ ràng .Nó không phải là một thế giới thực hay một kiếp sống thực, nó chỉ lao qua khi bùng cháy lên trong bóng đêm không có tận cùng .

Người gửi: NamLong

Người đăng: Thành Viên

Người sửa: Phuong Cac 1/12/2003 10:34:21 PM

